

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové, soudce Mgr. Ondřeje Bartoše a soudkyně JUDr. Ivony Šubrtové ve věci

žalobkyně: **Lidl Česká republika s.r.o.**, IČO 26178541
sídlem Nárožní 1359/11, 158 00 Praha
zastoupená advokátkou Mgr. et Mgr. Alenou Kunicovou
sídlem Opatovická 1659/4, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce**
sídlem Květná 504/15, 603 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2024, č. j. SZPI/CF687-99/2023,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Státní zemědělská a potravinářská inspekce, inspektorát v Hradci Králové (dále „správní orgán prvního stupně“), uznala žalobkyni vinnou z celkem 27 přestupků podle zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů (dále „zákon o potravinách“), a podle zákona č. 146/2002 Sb., o Státní

zemědělské a potravinářské inspekci a o změně některých souvisejících zákonů (dále „zákon o SZPI“), rozhodnutím ze dne 8. 12. 2023, č. j. SZPI/CF687-96/2023. Správní orgán prvního stupně žalobkyni uložil za tyto přestupky pokutu ve výši 3 385 000 Kč a povinnost k náhradě nákladů laboratorních rozborů ve výši 24 720 Kč, nákladů dodatečné kontroly ve výši 1 000 Kč a nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobkyně podala odvolání, které žalovaný zčásti ve výroku I. bodě 1) změnil tak, že původní skutková podstata přestupku:

„čímž se dopustil přestupku podle § 17 odst. 2 písm. c) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 110/1997 Sb.“), kterého se provozovatel potravinářského podniku dopustí tím, že nedodrží požadavky na bezpečnost potravin podle přímo použitelného předpisu Evropské unie upravujícího požadavky na potraviny“,

po provedené změně zní takto:

čímž se dopustil přestupku podle § 17 odst. 2 písm. c) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 110/1997 Sb.“), kterého se provozovatel potravinářského podniku dopustí tím, že jiným jednáním, než je uvedeno v písmeni a), v písmeni b), v odstavci 1 písm. g) nebo z), v odstavci 4 nebo v odstavci 5, nesplní povinnost podle přímo použitelného předpisu Evropské unie upravujícího požadavky na potraviny nebo mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána a která je vyhlášena ve Sbírce zákonů a mezinárodních smluv.“

3. Ve zbylém rozsahu žalovaný napadené rozhodnutí potvrdil.

II. Žalobní argumentace

4. Žalobkyně se domáhala zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení žalovanému. Namítla, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci, je v rozporu s judikaturou a postup žalovaného zároveň vykazuje znaky libovůle.
5. V odvolání žalobkyně nesouhlasila s tím, že správní orgán prvního stupně hodnotil jako výrazně přítěžující okolnost povahu její činnosti, neboť je významným prodejním řetězcem v oblasti potravinářství. K tíži hodnotil také skutečnost, že žalobkyně nepředehla spáchání přestupku.
6. Žalobkyně má za to, že žalovaný provedl nesprávně právní posouzení povahy činnosti podle § 37 písm. g) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále „zákon o odpovědnosti za přestupky“), jestliže žalobkyni přičetl k tíži fakt, že jako významný subjekt nezabránila vzniku pochybení, přičemž svůj závěr opřel o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2017, č. j. 1 As 302/2017 – 44. V tomto rozsudku soud ovšem neposuzoval povahu činnosti, nýbrž naplnění podmínek liberace dle § 17i odst. 1 zákona o potravinách. Závěry obsažené v rozsudku č. j. 1 As 302/2017 – 44 proto nelze interpretovat způsobem, že by při posouzení povahy činnosti dle § 37 písm. g) zákona o odpovědnosti za přestupky měla být zohledněna velikost a významné postavení subjektu na trhu. Takový přístup je naopak v přímém rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 4 As 47/2004 – 87, podle kterého je velikost či významné postavení na trhu irelevantním pro stanovení výše pokuty, neboť nelze přihlížet k tomu, zda se jedná o malého či velkého prodejce. Důsledkem tohoto postupu by bylo, že čím větší provozovatel potravinářského podniku, tím méně pochybení se u něho může

objevovat (což je statisticky nemožné), a že žalovaný bude naproti tomu nedostatky zjištěné u menšího subjektu tolerovat více.

7. Výkladem, co se rozumí povahou činnosti právnické osoby, se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 11. 2. 2022, č. j. 5 As 114/2020 – 58. Jedná se o jakousi obdobu osobnosti pachatele. Je třeba zohlednit zejména dosavadní postihy, či zda podnikání nevykazuje nelegální činnost.
8. Žalobkyně dále namítla, že žalovaný při stanovení výše pokuty bez dalšího zohlednil souběh 27 přestupků jako přitěžující okolnost, nijak ovšem nezohlednil, že tyto přestupky byly zjištěny v průběhu 8 měsíců a že byly zjištěny v 16 různých prodejnách žalobkyně.
9. Žalovaný ve věci rozhodl o větší množině přestupků nasbíraných v průběhu většího časového a prostorového rozpětí. Není odůvodněno, proč žalovaný provedl kontroly v prodejnách žalobkyně v březnu a dubnu 2023, následně v červenci a pak v říjnu a správní řízení zahájil až 16. listopadu 2023 a proč řízení nezahájil bez zbytečného prodlení (například po zjištění většiny přestupků v dubnu 2023). Žalovaný je povinen vyřizovat věci bez zbytečných průtahů. Tento přístup žalovaného má poté za následek, že žalovaný automaticky a uměle vytvořil a způsobil skutkovou okolnost, která by neexistovala, pokud by rozhodoval o zjištěných přestupcích včas. To, že žalovaný čekal se zahájením řízení 8 měsíců, umožnilo sečíst zjištěné přestupky za danou dobu a hodnotit tuto skutečnost v neprospěch žalobkyně. Žalovaný tak jako přitěžující zohlednil okolnost, která nemá původ v posuzovaném případě (případech) a v jednání žalobkyně, nýbrž která má původ v činnosti žalovaného.
10. Žalobkyně rovněž namítla, že žalovaný přičítal výrazně v její neprospěch okolnost, že se jednalo o speciální recidivu, a to s ohledem na dřívější vytýkaná porušení. Žalovaný tyto skutečnosti přitom nijak nezohlednil ve vzájemné souvislosti a kontextu specifik a povahy činnosti žalobkyně, která provozuje více než 300 prodejen.
11. Pokud žalovaný bez dalšího připisuje k tíži žalobkyně recidivu jako takovou a za výrazně přitěžující považuje třetí případ porušení, měl by jí také zohlednit v kontextu povahy činnosti žalobkyně. Jak sám žalovaný uvedl v napadeném rozhodnutí, žalobkyně je velkým obchodním řetězcem působící na celém území České republiky v rámci více než 300 prodejen. Žalobkyně poskytuje žalovanému při jeho kontrolní činnosti veškerou potřebnou součinnost a snaží se zjištěné nedostatky nejenom obratem odstranit, ale vůbec zabránit jejich vzniku. Je však statisticky nemožné zcela vyloučit výskyt porušení. Platí, že čím větší počet prodejen a prodejního sortimentu kontrolovaný subjekt má, tím větší existuje míra rizika porušení. Ačkoliv právně představují prodejny žalobkyně centrálně řízený celek, jedná se o na sobě nezávislé jednotky, jejichž řízení samo o sobě výrazně determinuje povahu činnosti žalovaného a plnění jeho zákonných povinností. Žalobkyně se však snaží postupovat tak, aby vzniku porušení podle možností zabránila.
12. Pokud žalovaný rozhoduje o dílčích přestupcích bez přihlédnutí k výkonům žalobkyně jako celku, nejedná se o objektivní hodnocení povahy a činnosti žalobkyně jako pachatele a takový přístup neumožňuje spravedlivé trestání. Žalovaný připisuje v neprospěch žalobkyně zjištěnou recidivu v takové míře a závažnosti, jako kdyby se recidiva týkala celé prodejní sítě více než 300 prodejen, neuvádí a nezohledňuje však, o jakou část těchto prodejen se reálně jedná. V tomto ohledu je legitimní klást na rozhodování žalovaného vyšší požadavky a požadovat spravedlivé posouzení toho, jestli zjištěná recidiva v kontextu

celé prodejní sítě žalobkyně (o níž žalovaný rozhoduje) skutečně dosahuje takové míry, aby jí bylo možné hodnotit výrazně k jeho tíži.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

13. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
14. Uvedl, že bylo namístě se povahou činnosti žalobkyně zabývat, přičemž má za to, že toto kritérium vyhodnotil správně v její neprospěch. Ustanovení § 37 písm. g) zákona č. 250/2016 Sb. výslovně stanoví, že povaha činnosti obviněného má vliv při určení výše pokuty. Toto ustanovení má být dle záměru zákonodárce využíváno. Skutečnost, že ve správním právu trestním je nastavena objektivní odpovědnost za spáchání přestupků, nemá na výše uvedenou úvahu žádný vliv. Povaha činnosti obviněného může být vyhodnocena jak ve prospěch, tak v neprospěch obviněného, vždy podle okolností konkrétního případu.
15. Z veřejně dostupné části Živnostenského rejstříku vyplývá, že žalobkyně vyvíjí podnikatelskou činnost jako provozovatel potravinářského podniku již od roku 2003, tj. v době spáchání přestupků již 20 let. Z téhož zdroje je patrné, že svou činnost provozuje dlouhodobě ve větším množství provozoven. Ze statistických údajů zveřejněných v registru ekonomických subjektů na veřejně přístupných internetových stránkách Českého statistického úřadu vyplývá, že žalobkyně v současnosti zaměstnává 10 000 a více zaměstnanců. Právě uvedené ilustruje rozsah personálního zázemí žalobkyně a potvrzuje závěr, že se jedná o významného provozovatele potravinářského podniku v daném sektoru činnosti, a že jako taková žalobkyně mohla a měla přizpůsobit velikosti provozu rovněž nastavení systému dodržování předpisů potravinového práva. Díky své velikosti, finančnímu a personálnímu zázemí má, ve srovnání s jinými subjekty na trhu, lepší možnosti, jak spáchání přestupků zabránit. Pokud tak neučinila, je namístě tuto skutečnost přičítat v neprospěch žalobkyně.
16. Toto hodnocení je v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, zejména s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2017, č. j. 1 As 302/2017 - 44. Obdobná námitka byla vznesena také ve věci společnosti AHOLD Czech Republic, a.s., ve které Městský soud v Praze rozhodl rozsudkem ze dne 16. 3. 2021, č. j. 6 A 56/2018 - 74. V tomto rozsudku vyhodnotil jako nedůvodnou námitku, podle níž nelze přičítat k tíži subjektu fakt, že vlastní velký obchodní řetězec. K rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 47/2004-871 uvedl, že tento rozsudek se pojil k právnímu stavu, který předcházel přijetí zákona o odpovědnosti za přestupky. Pojí se k jednání, u něhož byla hodnocena závažnost dle zákona o potravinách, který v dané době nestanovil jako kritérium pro hodnocení závažnosti správních deliktů povahu činnosti pachatele správního deliktu. Závěry uvedené v citovaném rozsudku tedy není na místě vztahovat na správní řízení, která probíhají podle jiného právního předpisu.
17. Žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobkyně, že by napadené rozhodnutí postrádalo odůvodnění výše uložené pokuty. Odůvodnění výše pokuty je detailně rozvedeno na str. 27 až 38 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Není povinností žalovaného, aby uváděl, jakým podílem se konkrétní hodnocená skutečnost pojí s celkovou výší uložené pokuty (tedy jednotlivé hodnocené skutečnosti ve vztahu k jejich podílu na výši pokuty kvantitativně vyjádřit). Takový postup pak ani není fakticky možný.
18. Dále se vyjádřil k časovému odstupu od spáchání přestupku do zahájení správního řízení.

19. Žalobkyně spáchala vyšší počet přestupků, a to na různých provozovnách, v krátkém časovém sledu po sobě (s krátkými časovými odstupy mezi jednotlivými zjištěnými pochybeními). Bylo třeba provést kontroly na provozovnách opakovaně, protože některé nedostatky nebyly napraveny ve stanovených lhůtách a žalobkyně neplnila dostatečným způsobem uložená opatření. Z výše uvedených důvodů se v daném případě mimo jiné prodloužila lhůta mezi tím, kdy byly přestupky spáchány a samotným zahájením správního řízení.
20. Žalovaný odmítá tvrzení žalobkyně, že by kumuloval přestupky, z jejichž spáchání byl žalovaný podezřelý, a s jejich potrestáním čekal, aby jich měl více a mohl žalobkyni potrestat vyšší pokutou. Lze sice konstatovat, že mnohost přestupků je přítěžující okolností, nicméně postup, kdy by žalobkyni byly ukládány jednotlivé pokuty za samostatné přestupky či přestupky spáchané v krátkých časových obdobích by nebyl nikterak ve prospěch žalobkyně. Zejména s ohledem na skutečnost, že by v její neprospěch obdobně mohlo být hodnoceno, že páchá protiprávní jednání opakovaně.
21. Taktéž nesouhlasí s tím, že uložená sankce má pouze represivní úlohu. Žalovaný má za to, že i v tomto případě se pokuta nacházela spíše u dolní hranice trestní sazby, uložená pokuta odpovídala 6,77 % zákonné sazby. Žalovaný nicméně konstatoval, že samotná činnost (opakované páchání obdobných přestupků) žalobkyně nasvědčuje tomu, že samotné preventivní působení na něj není dostačující.
22. K hodnocení speciální recidivy jako přítěžující okolnosti žalovaný uvedl, že opětovnost spáchání přestupků zvyšuje závažnost protiprávního jednání žalobkyně. Svědčí o tom, že se u žalobkyně nejedná o exces v podobě náhodného porušení právní povinnosti, ale o opakující se jednání nasvědčující tomu, že předchozí správní řízení a uložené pokuty nevedly ke změně přístupu při uvádění potravin na trh.
23. Žalovaný má za to, že správní orgán prvního stupně speciální recidivu v tomto případě posuzoval správně. Správní orgány v praxi spatřují recidivu speciální v jednání pachatele, který po právní moci správního rozhodnutí, kterým byl uznán vinným za jiný jím spáchaný přestupek, znovu spáchá stejný nebo typově stejný přestupek (naplní stejnou skutkovou podstatu přestupku) a navíc se povahou přestupků jedná o přestupky podobné. Žalovaný konstatoval, že má za to, že se svou povahou o podobné přestupky jednalo. V tomto správním řízení je žalobkyně trestána mimo jiné za přestupky podle § 17 odst. 2 písm. c), podle § 17 odst. 2 písm. b) a podle § 17 odst. 2 písm. a) zákona o potravinách. U těchto přestupků správní orgán prvního stupně spatřoval recidivu speciální, protože žalobkyně byla v rámci rozhodnutí č. j. SZPI/BA639-54/2022 ze dne 15. 7. 2022 a příkazu č. j. SZPI/AB678-34/2023 ze dne 11. 1. 2023 za obdobné přestupky potrestána. V napadeném rozhodnutí na str. 35 až 36 se detailně zabýval tím, proč se v daném případě o speciální recidivu jedná.
24. Pro posouzení recidivy speciální není nezbytné, aby byl daný přestupek spáchán na stejné provozovně a u stejného druhu potravin, takový požadavek neplyne ani z právní úpravy, ani ze související judikatury správních soudů. Správní orgán prvního stupně hodnotil recidivu speciální u potravin, které spadají do stejné kategorie (ovoce a zeleniny, sýry, resp. v případně masných výrobků prodáváných pod stejnou privátní značkou) a u nichž byly zjištěny stejné nedostatky jako u potravin spadajících do stejné kategorie, pro které byla již žalobkyně pravomocně potrestána (za jednání spáchané v územní působnosti

inspektorátu v Hradci Králové). Speciální recidivu dále shledal v případě hygienických nedostatků, tj. v opětovném výskytu myšího trusu na provozovně.

IV. Replika žalobkyně

25. Nad rámec tvrzení uvedených v žalobě žalobkyně doplnila, že argument rozhodnutím č. j. 6 A 56/2018 – 74 není relevantní, neboť tento rozsudek nebyl napaden kasační stížností a neprošel tak „revizí“ ze strany Nejvyššího správního soudu.
26. Žalobkyně také nesouhlasí s argumentací žalovaného k rozsudku č. j. 4 As 47/2004-87. Povaha činnosti pachatele nespočívá v tom, jak je subjekt velký a jaké je jeho finanční a personální vybavení. Právní názor vyslovený v citovaném rozsudku nelze považovat za zastaralý nebo irrelevantní. Žalovaný povahu činnosti žalobkyně při rozhodování o výši pokuty zohlednil v poměrně rozsáhlé v části týkající se speciální recidivy, kterou přičetl výrazně k tíži žalobkyně. Pokud žalovaný argumentoval, že k tíži žalobkyně připsal její velikost a finanční a personální zázemí jakožto znaky povahy činnosti pachatele, pak je tento závěr nesprávný, neboť se nejedná o znaky povahy činnosti pachatele.
27. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 302/2017-44 podle žalobkyně vyplývá, že zvýšené požadavky lze klást na subjekt z důvodu jeho velikosti v situaci, kdy se posuzuje, jestli subjekt přijal dostatečná preventivní opatření za účelem předcházení porušení zákonných povinností pro účely posouzení možnosti liberace. Tento závěr ovšem nelze interpretovat tak, že při posouzení povahy činnosti právnické osoby při určení druhu a výměry trestu dle § 37 písm. g) zákona o odpovědnosti za přestupky je potřeba zohlednit velikost a významné postavení subjektu na trhu.
28. Závěrem žalobkyně uvedla, že žalovaný má velmi široké možnosti toho, jaké skutečnosti při posuzování závažnosti jednání zohlední. S ohledem na přístup žalovaného by bylo spravedlivé, pokud by zohlednil také skutečnost výskytu deliktů v rámci různých prodejen, neboť se jedná o skutečnosti relevantní v rámci posouzení povahy činnosti žalobkyně.

V. Jednání

29. Během jednání konaného dne 6. 11. 2024 zástupkyně žalobkyně odkázala na obsah žaloby. Zdůraznila především skutečnost, že ačkoli je žalobkyně z hlediska práva jedinou právnickou osobou, fakticky se jedná o více než 300 provozoven, které jsou samostatnými funkčními jednotkami, a tomu odpovídá i způsob jejich řízení. Okolnosti, které žalovaný žalobkyni přičetl k tíži, pak považuje za nezákonné, a to z důvodů, které jsou obsaženy v podáních žalobkyně. Žalobkyně se pokutám nesnaží vyhýbat, je si vědoma, že k pochybením bohužel dochází, avšak požaduje, aby uložený trest byl zákonný a přiměřený. Pověřená pracovnice žalovaného odkázala na podané vyjádření k žalobě. Podotkla, že se nejedná o ojedinělé pochybení, ale o opakující se přestupky. K povaze činnosti právnické osoby žalovaný dlouhodobě přihlíží ve smyslu, jak to učinil i v nynější věci, přičemž hodnotí zejména, zda se jedná o hlavní činnost obviněného, nebo naopak o činnost vedlejší. Délka řízení je v této věci dána také tím, že jsou ukládána opatření, u nichž je posléze kontrolováno, zda byla dodatečně splněna. Speciální recidivu poté žalovaný nehodnotí pouze z časového hlediska, ale přihlíží také k podobnosti přestupků, zejména k podobnosti potravin, kterých se protiprávní jednání týkalo. Závěrem účastníci řízení setrvali na návrzích vznesených ve svých dřívějších podáních.

VI. Posouzení věci krajským soudem

30. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.). Žaloba není důvodná.
31. Mezi účastníky řízení je v nynější věci sporná otázka zákonnosti uloženého trestu (pokuty). Žalobkyně především nesouhlasila s tím, že žalovaný hodnotil v její neprospěch skutečnost, že je významným prodejním řetězcem a nezabránila vzniku pochybení. Dále žalobkyně považovala za nezákonný postup žalovaného, který zahájil správní řízení až po několika měsících od zjištění prvního přestupku, čímž měl „uměle vytvořit“ další přítěžující okolnost a hodnotit následně v neprospěch žalobkyně, že spáchala větší množství přestupků. Žalobkyně rovněž rozporovala to, že by jí měla být k tíži přičítána speciální recidiva jako přítěžující okolnost, neboť žalovaný toto kritérium nehodnotil komplexně v rámci kontextu specifík a povahy činnosti žalobkyně.
32. Naproti tomu není mezi účastníky řízení sporu o tom, že se žalobkyně skutečně dopustila přestupků, z nichž byla shledána vinnou rozhodnutím správního orgánu prvního stupně, resp. napadeným rozhodnutím. Žalobní námitky směřují toliko proti výroku o trestu, soud se proto v řízení nezabýval otázkou, zda žalobkyně jednotlivé přestupky skutečně spáchala, neboť tento závěr (výrok o vině) nikterak zpochybněn nebyl. Soud z tohoto důvodu nepovažoval za nutné v odůvodnění rekapitulovat skutkové okolnosti týkající se samotných přestupků.
33. Ke sporným okolnostem, které žalovaný a správní orgán prvního stupně hodnotili v neprospěch žalobkyně, se v napadeném rozhodnutí uvádí následující.
34. Podle žalovaného bylo namístě se povahou činnosti žalobkyně zabývat a hodnotit ji v neprospěch žalobkyně podle § 37 písm. g) zákona o odpovědnosti za přestupky. Povaha činnosti může být vyhodnocena jak ve prospěch, tak v neprospěch obviněného, vždy podle okolností konkrétního případu. Žalovaný vyslovil nesouhlas s tvrzením žalobkyně, že prodejní řetězce jsou nejobvyklejším pachatelem přestupků, a proto by k povaze činnosti nemělo být přihlíženo. Žalovaný vycházel z veřejně dostupné části Živnostenského rejstříku, z níž vyplývá, že žalobkyně vyvíjí podnikatelskou činnost jako provozovatel potravinářského podniku již od roku 2003, tedy již 20 let v době spáchání přestupků. Činnost provozuje dlouhodobě na větším množství provozoven. Ze statistických údajů dostupných ke společnosti žalobkyně zveřejněných v registru ekonomických subjektů na veřejně přístupných internetových stránkách Českého statistického úřadu žalovaný zjistil, že žalobkyně v současnosti zaměstnává 10 000 a více zaměstnanců. To ilustruje rozsah personálního zázemí a potvrzuje závěr, že se jedná o významného provozovatele potravinářského podniku v daném sektoru. Žalobkyně proto mohla a měla přizpůsobit velikosti provozu rovněž nastavení systému dodržování předpisů potravinového práva. Díky své velikosti, finančnímu a personálnímu zázemí má ve srovnání s jinými subjekty na trhu lepší možnosti, jak spáchání přestupků zabránit. Pokud tak neučinila, je dle žalovaného namístě tuto skutečnost přičítat v neprospěch žalobkyně. Svůj závěr žalovaný podpořil odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2017, č. j. 1 As 302/2017 - 44.

35. V odůvodnění svých napadených rozhodnutí poté správní orgány poukázaly na celkový počet 27 přestupků, které byly v průběhu správního řízení zjištěny a z nichž byla žalobkyně shledána vinnou. Proto správní orgány konstatovaly, že spáchání více přestupků vyhodnotily jako přitěžující okolnost podle § 40 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky, a to z důvodu, že se nejednalo o ojedinělé pochybení.
36. Speciální recidivu správní orgány shledaly ve vztahu ke dvěma rozhodnutím, jimiž byla žalobkyně za porušení týchž povinností jako v nynější věci již dříve potrestána. Jedná se o rozhodnutí ze dne 15. 7. 2022, č. j. SZPI/BA639/54/2022, a příkaz ze dne 11. 1. 2023, č. j. SZPI/AB678-34/2023. Žalovaný zejména shrnul, že v tomto řízení byla žalobkyně shledána vinnou za přestupky podle § 17 odst. 2 písm. c), podle § 17 odst. 2 písm. b) a podle § 17 odst. 2 písm. a) zákona o potravinách, přičemž za stejné přestupky byla žalobkyně potrestána již citovanými rozhodnutími. Dále žalovaný poukázal na skutečnost, že v předchozích pravomocných rozhodnutích přestupkové jednání spočívalo rovněž v porušení zákazu stanoveného v čl. 14 odst. 1 nařízení (ES) č. 178/2002 a týkalo se druhově stejných potravin (sýrů a jejich kontaminace plísněmi). Porušení povinnosti stanovené v čl. 76 odst. 3 nařízení (EU) č. 1308/2013 se v předchozích rozhodnutích týkalo dávek ovoce a zeleniny, které byly napadeny hnilobou či plísněmi. Stejně porušení povinnosti bylo shledáno i v nynější věci. Porušení zákazu dle čl. 7 odst. 1 písm. a) nařízení (EU) č. 1169/2011 se jak v napadeném rozhodnutí, tak v citovaném pravomocném příkazu ze dne 11.1.2023 týkalo mimo jiné masných výrobků značky Pikok (druhově stejných potravin). Porušení čl. 4 odst. 2 nařízení (ES) č. 852/2004 spočívalo stejně jako v rozhodnutí ze dne 15. 7. 2022 v tom, že v provozovně byl na podlahách na různých místech ve skladu zjištěn výskyt trusu hlodavců. I v tomto případě se dle žalovaného jednalo o obdobné pochybení. Žalovaný k této problematice uzavřel, že pro posouzení recidivy speciální není nezbytné, aby byl nedostatek spáchán na stejné provozovně a u stejného druhu potravin. Správní orgán prvního stupně ovšem správně hodnotil recidivu speciální u potravin, které spadají do stejné kategorie (ovoce a zelenina, sýry, masné výrobky prodávané pod stejnou privátní značkou), a u nichž byly zjištěny stejné nedostatky jako u potravin spadajících do stejné kategorie, pro které byl již obviněný pravomocně potrestán, resp. byli spotřebitelé klamáni zavádějícími informacemi o charakteristikách určitých potravin. Speciální recidiva byla dále hodnocena v případě hygienických nedostatků (opětovný výskyt myšího trusu). Postup správního orgánu prvního stupně proto shledal přípustným.
37. Krajský soud se předně zabýval námitkou, dle níž žalovaný postupoval v rozporu se zákonem, pokud zahájil správní řízení až po několika měsících od zjištění prvního přestupku, čímž měl „uměle vytvořit“ další přitěžující okolnost a hodnotit následně v neprospěch žalobkyně, že spáchala větší množství přestupků. Argumentaci žalobkyně však soud neshledal důvodnou. V této otázce je třeba plně přisvědčit žalovanému, neboť i pokud by žalobkyni byly uloženy pokuty za jednotlivé přestupky samostatně, pro žalobkyni by tím nevznikla v žádném ohledu příznivější situace oproti situaci nastalé v nynější věci. Přestože by žalobkyně byla trestána za jeden samostatný přestupek (či přestupky plynoucí z jediné kontroly na jediné provozovně), hodnotily by správní orgány v její neprospěch skutečnost, že páchá jednotlivé přestupky opakovaně. Takový postup by v žádném případě nemohl vést k uložení pokuty nižší.
38. Postup správních orgánů proto krajský soud neshledal nezákonným, správní orgány se držely plně v mezích zákona a nepostupovaly svévolně. Lze v této souvislosti doplnit, že postup správního orgánu prvního stupně a žalovaného naopak plně odpovídá požadavkům

stanoveným zákonem o odpovědnosti za přestupky, neboť při mnohosti (souběhu) vícero přestupků správní orgány aplikovaly tzv. absorpční zásadu předvídanou v § 41 odst. 1 tohoto zákona.

39. Podle § 41 odst. 1 přestupkového zákona se „[z]a dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji trestný. Jsou-li horní hranice sazeb pokut stejné, uloží se správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější.“
40. Sbíhající se přestupky jsou tak potrestány pouze jediným trestem stanoveným v rámci zákonného rozmezí vztahujícího se na nejprísněji trestný z nich. Pokuta je tedy ukládána jen v rozmezí zákonné sazby platné pro nejprísněji přestupek a její konkrétní výše je ovlivněna zohledněním přitěžujících okolností v podobě vícečinného souběhu přestupků. Jsou-li horní hranice trestních sazeb pokut stejné, uloží se správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější. Jde o privilegovanou formu potrestání pachatele za přestupky spáchané před zahájením správního řízení. Není přitom jakkoli významné, kdy byly jednotlivé přestupky spáchány a zjištěny. Aplikací tohoto ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky je kladen důraz na potrestání za přestupek nejprísněji trestný. Tím je mimo jiné zajištěno, že sankce nebudou sčítány a obviněnému nebude uložena nepřiměřená sankce. Mnohost spáchání přestupků poté může být hodnocena k tíži obviněného jako přitěžující okolnost. Protože by ovšem identický důsledek mělo rovněž vydání samostatných rozhodnutí o jednotlivých přestupcích, jak soud předznamenal výše, neboť i v takovém případě by byla četnost opakovaného páčání přestupků hodnocena v neprospěch žalobkyně, nemůže být postup správních orgánů v nyní projednávané hodnocen jako nezákonný. Námitka žalobkyně tedy není důvodná.
41. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že správní orgány nesprávně přičetly žalobkyni k tíži speciální recidivu jako přitěžující okolnost, neboť žalovaný toto kritérium nehodnotil komplexně v rámci kontextu specifik a povahy její činnosti. Krajský soud především nesouhlasí s argumentem, že správní orgány měly přihlídnout ke skutečnosti, že žalobkyně provozuje více než 300 prodejen, proto měly speciální recidivu hodnotit v kontextu celé prodejní sítě. Předně krajský soud považuje za správný postup správního orgánu prvního stupně, který zásadně hodnotí pouze přestupky spáchané na provozovnách spadajících právě do jeho obvodu působnosti. Lze důvodně mít za to, že takový postup naopak umožňuje adresněji reagovat na protiprávní činnost obviněného a je stanoven do jisté míry i v jeho prospěch. Pakliže by správní orgán prvního stupně vztahoval speciální recidivu ve vztahu k přestupkům spáchaným v provozovnách v obvodu působnosti jiných územních inspektorátů, je možné se důvodně domnívat, že by mohla být speciální recidiva dána ve výrazně větším rozsahu, než jak je tomu v nynější věci. Krajský soud má za to, že správní orgány zvolily vhodný postup, jak zachovat jednoznačný vztah mezi protiprávní činností žalobkyně a působností jednotlivých inspektorátů, a tím současně ve vztahu k obviněnému postavit na jisto, které přestupky mohou být v budoucnu kladeny takto k tíži v závislosti na působnosti příslušného správního orgánu prvního stupně. Přitom není podstatné, kolik těchto přestupků skutečně bylo spácháno a kolik provozoven žalobkyně provozuje. Podstatné je, že se žalobkyně dopustila totožných přestupků a porušila tytéž právní povinnosti jako v dřívějších pravomocných rozhodnutích.
42. O tom, že žalobkyně se dopustila totožných přestupků, za jejichž spáchání ji správní orgán prvního stupně již dříve shledal vinnou (k tomu srov. odstavec 37 odůvodnění rozsudku),

není sporu, neboť žalobkyně tuto skutečnost nijak nerozporovala. Krajský soud pouze doplňuje, že ačkoli žalobkyně tvrdí, že žalovanému poskytuje veškerou součinnost, snaží se nedostatky obratem odstranit, zabránit jejich vzniku, avšak jejich výskyt nelze zcela vyloučit, a to i s ohledem na rostoucí míru rizika vzniku porušení s množstvím prodejen a sortimentu, nemůže se jednat o skutečnosti mající vliv na to, zda se o jednalo či nejednalo o speciální recidivu. Uvedená tvrzení svou povahou směřují spíše k možnosti liberace podle § 21 zákona o odpovědnosti za přestupky. Pro aplikaci tohoto ustanovení ovšem tvrzení skutečnosti nedosahují patřičné intenzity. Liberační důvody představují výjimku ze zásady objektivní odpovědnosti a uplatní se pouze v mimořádných a opodstatněných případech (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 7 As 13/2017 – 45). Užití institutu liberace proto v nyní projednávané věci v úvahu nepřípadá.

43. V poslední části odůvodnění se krajský soud zabýval námitkou, dle níž správní orgány nezákonně hodnotily v neprospěch žalobkyně, že je významným prodejním řetězcem a jako významný subjekt nezabránila vzniku pochybení.
44. Podle § 37 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky se *při určení druhu správního trestu a jeho výměry přihlédne zejména u právnické nebo podnikající fyzické osoby k povaze její činnosti.*
45. Žalobkyně mimo jiné nesouhlasila s tím, že správní orgány tuto okolnost hodnotily právě v rámci citovaného ustanovení, pod které jej ovšem dle jejího názoru podřadit nelze. Ustanovení podle názoru žalobkyně cílí především na zohlednění dosavadních postihů a posouzení, zda podnikání nevykazuje znaky nelegální činnosti. Krajský soud konstatuje, že není podstatné, zda žalovaný k příslušné okolnosti přihlédl právě v rámci § 37 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky. To, zda úvaha správního orgánu skutečně spadá či nespadá pod ustanovení, které pod které ji správní orgán podřadil, nemůže být důvodem, který by byl způsobilý přivodit nezákonnost daného hodnocení. Jak je zřejmé z citace tohoto ustanovení, výčet okolností, k nimž je třeba přihlédnout, je demonstrativní, což ilustruje užití slova „zejména“ před výčtem samotných kritérií. Správní orgány tedy mohou přihlédnout také k jiným okolnostem, které v konkrétní věci připadají v úvahu. Pakliže by správní orgán podřadil konkrétní okolnost pod nesprávné ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky, samo o sobě to nutně nemusí vést k vyslovení nezákonnosti úvahy mající vliv na výši uloženého trestu.
46. Podstatná je ovšem nepochybně otázka, zda příslušnou úvahu správní orgán učinit mohl a zda se jedná o úvahu zákonnou. Po posouzení sporné úvahy krajský soud přisvědčil námitce žalobkyně, že se skutečně jedná o úvahu nezákonnou. Žalovaný uvedl v napadeném rozhodnutí, že rozsah personálního zázemí potvrzuje závěr, že se jedná o významného provozovatele potravinářského podniku v daném sektoru. Žalobkyně proto mohla a měla přizpůsobit velikosti provozu rovněž nastavení systému dodržování předpisů potravinového práva. Vzhledem k velikosti, finančnímu a personálnímu zázemí má dle žalovaného ve srovnání s jinými subjekty na trhu lepší možnosti, jak spáchání přestupků zabránit.
47. Krajský soud takto učiněnou úvahu o významnosti postavení žalobkyně vyhodnotil jako nepřipustnou, neboť zakládá nedůvodnou nerovnováhu mezi jednotlivými osobami, které jsou povinny dodržovat příslušné povinnosti plynoucí z předpisů potravinového práva. Jednotlivé povinnosti je povinen splnit jakýkoliv provozovatel potravinářského podniku (viz návětí § 17 a násl. zákona o potravinách). Podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu

a Rady (ES) č. 178/2002 se provozovatelem potravinářského podniku rozumí *fyzická nebo právnická osoba odpovědná za plnění požadavků v potravinářském podniku, který řídí*. Tyto osoby jsou povinny plnit povinnosti bez ohledu na jejich velikost. Je nepochybné, že velikost provozovatele bude mít vliv na to, jaké aktivity bude třeba vyvinout k tomu, aby k porušení právních předpisů nedocházelo. Bude-li právnická osoba provozovatelem několika desítek podniků, bude nepochybně třeba, aby zaujala jiná, rozsáhlejší či nákladnější opatření, aby případným pochybením předešla, než by tomu bylo u fyzické osoby provozující podnik jediný. Důsledkem nedodržení těchto požadavků je ovšem nadále „pouze“ porušení povinnosti dle konkrétního právního předpisu a z toho vyplývající odpovědnost za spáchaný přestupek. Při úvaze o trestu poté již v neprospěch dle krajského soudu nelze hodnotit, že svým postavením významný subjekt tato nadstandardní opatření měl a mohl učinit, neboť to je již důvodem pro shledání jeho odpovědnosti, a to na základě postavení subjektu jako „provozovatele potravinářského podniku“. Porušení předpisů potravinového práva má přitom povinnost zabránit jakýkoliv subjekt bez ohledu na jeho velikost.

48. V tomto závěru se tedy krajský soud plně ztotožňuje se žalobkyní a dodává, že jí citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 4 As 47/2004 – 87, shledává nadále plně aplikovatelným. Především pak soud odkazuje na část, v níž Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„[p]ovinností stanoveným subjektům vyrábějícím a uvádějícím do oběhu potraviny a tabákové výrobky zrcadlově odpovídají očekávání spotřebitelů, že obdržené produkty podléhající zákonu o potravinách budou v řádném stavu, zdravotně nezávadné, řádně označené apod. Dané povinnosti jsou přitom povinny splnit veškeré dotčené subjekty (podnikatelé) bez ohledu na svoji velikost, postavení na trhu, materiální, finanční či lidský potenciál, neboť rozhodná je velikost újmy, jež může být porušením povinností plynoucích ze zákona o potravinách způsobena, nikoli to, zda dodržování právního předpisu je u jednotlivého subjektu spojeno s větší či menší námahou. Pro takovou úvahu zákon o potravinách nedává prostor.“* Přestože závěr je vystavěn na povinnostech stanovených zákonem o potravinách, změna v tomto ohledu dle názoru krajského soudu nenastala ani s přijetím nyní účinného zákona o odpovědnosti za přestupky. Ačkoli žalovaný tvrdí opak, důvod, proč by se tak mělo stát, již neposkytl. Krajský soud k tomu dodává, že změna právní úpravy automaticky neznamená, že určitý právní názor nutně již nadále v mezích nově účinné právní úpravy užít nelze. Zákon o potravinách (a vedle něho také příslušné evropské právní normy) přitom nadále stanoví povinnosti, které jsou jimi dotčené subjekty povinny splnit.
49. K rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2017, č. j. 1 As 302/2017 – 44, krajský soud uvádí, že závěr, o který žalovaný opíral důvodnost posuzovaného hodnocení postavení žalobkyně na trhu a její velikosti, byl v tomto rozsudku skutečně vysloven právě ve vztahu k hodnocení, zda byly splněny podmínky liberace. Jde tedy o odlišný institut, v jehož rámci dle Nejvyššího správního soudu k velikosti subjektu přihlížet lze. V případě určení druhu a výměry trestu ovšem dle názoru krajského soudu a dle v předchozím odstavci citovaného rozsudku prostor dán není, neboť takový závěr by zakládal nedůvodnou nerovnost v postavení provozovatelů potravinářského podniku. K rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 3. 2021, č. j. 6 A 56/2018 – 74, krajský soud uvádí, že k této právní otázce zaujal postoj opačný, a svůj závěr opřel o výše uvedené úvahy.
50. Tím krajský soud nezamýšlí absolutní vyloučení úvahy o významnosti postavení subjektu z kritérií pro určení druhu a výše trestu. Lze si například představit, že „významnost

postavení“ subjektu bude hodnocena při posouzení společenské škodlivosti spáchaného přestupku, nebo z hlediska způsobeného následku. Zde se však bude jednat již o kritérium založené na potenciálním rozsahu ohrožení a poškození zájmu chráněného zákonem či na základě rozsahu účinků konkrétního přestupku, nikoli na tom, že obviněný měl vzniku pochybení snadněji zabránit s ohledem na svou velikost a personální zázemí.

51. Přestože krajský soud námitku žalobkyně shledal důvodnou, ke zrušení napadeného rozhodnutí nepřistoupil. Dle názoru krajského soudu se nejedná o natolik významnou vadu, pro kterou by bylo třeba vyslovit nezákonnost celého výroku o trestu. Důvodem pro tento postup je skutečnost, že pokuta v uložené výši je i přes tuto dílčí nezákonnou úvahu přiměřená a odpovídající úvahám správních orgánů, které je k určení výše pokuty vedly.
52. Správní orgány přihlédly při určení druhu a výše správního trestu k těmto skutečnostem hodnoceným v neprospěch žalobkyně. Přihlédly k *významu zákonem chráněného zájmu*, který byl jednáním žalobkyně porušen či ohrožen [§ 38 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky]. Ochranu zdraví spotřebitelů přitom vyhodnotil jako jeden z nejvýznamnějších zájmů chráněných předpisy potravinového práva. Žalobkyně tento zájem ohrozila zejména tím, že uváděla na trh potraviny, které nebyly bezpečné, a též tím, že závažným způsobem porušila hygienickou praxi. Dalším významným zájmem, který žalobkyně ohrozila, je právo spotřebitelů na řádnou informovanost o nabízených potravinách. Dále správní orgány hodnotily *následek* protiprávního činu [§ 38 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky]. Správní orgány uvedly, že jednání žalobkyně bylo způsobilé ohrozit ekonomická práva velkého počtu spotřebitelů (v řádu tisíců), a proto tuto skutečnost hodnotily k tíži žalobkyně. Při úvaze o *způsobu* protiprávního jednání [§ 38 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky] hodnotily v neprospěch žalobkyně, že potraviny, které nebyly bezpečné, potraviny s prošlým datem spotřeby, nejakostní potraviny a potraviny se zavádějícími informacemi žalobkyně uváděla na trh formou prodeje a nabízení spotřebitelům. Tento způsob se ze všech forem uvádění na trh dotýká spotřebitele nejintenzivněji. Při zvažování *okolností* spáchaní přestupku [§ 38 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky] správní orgány hodnotily k tíži žalobkyně, že se jednalo o nedostatky zjevné (pouhým okem viditelné), snadno zjistitelné a přímo ovlivnitelné samotnou žalobkyní.
53. K protiprávnímu jednání došlo opakovaně na vymezených provozovnách, z čehož správní orgány dovodily, že se žalobkyně nepoučila z nedostatků zjištěných při první kontrole. Také tuto okolnost tedy hodnotily k tíži. V rámci hodnocení případných *přítěžujících a polehčujících okolností* přihlédly správní orgány k přítěžující okolnosti dle § 40 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť žalobkyně spáchala přestupků více (celkem 27). Nejednalo se tedy o jediné pochybení. Jako přítěžující okolnost vyhodnotily rovněž opětovnost spáchaní přestupků, pro které byla žalobkyně již dříve pravomocně potrestána, a dopustila se proto speciální recidivy [§ 40 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky].
54. Ve prospěch žalobkyně naproti tomu správní orgány hodnotily skutečnost, že v případě přestupků uvedených ve výroku I. pod body 19) a 20) žalobkyně nebyla výrobcem nevyhovujících potravin, a nejednalo se o vady zjevné, které by žalobkyně mohla odhalit při běžné provozní kontrole.
55. Jak je zřejmé z tohoto výčtu, správní orgány shledaly nepoměrně větší množství okolností přítěžujících, resp. těch, které hodnotily v neprospěch žalobkyně. V její prospěch

hodnotily okolnost dílčí ve vztahu k toliko dvěma přestupkům. Navzdory tomu ovšem správní orgány žalobkyni uložily úhrnnou pokutu ve výši 3 385 000 Kč. Protože za přestupek byla ukládána pokuta dle § 17f písm. d) zákona o potravinách, horní hranice pokuty činí 50 000 000 Kč. Je tedy zjevné, že pokuta byla uložena při spodní hranici zákonné sazby, a představuje 6,77 % procenta horní hranice zákonné sazby. Přestože krajský soud vyhodnotil jako nepřipustnou úvahu o významném postavení žalobkyně, kterou správní orgány podřadily pod kritérium povahy činnosti právnické osoby, uložená pokuta ob stojí jako přiměřená, a to především s přihlédnutím k celkovému množství okolností hodnocených v neprospěch či jako přitěžujících. Správní orgány nejsou povinny kvantifikovat své úvahy a váhu jednotlivých zvažovaných hledisek vyčíslit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2020, č. j. 9 As 299/2019 – 43). Není proto zásadně předem vyloučeno, aby i při odhlédnutí od jedné z užitých úvah o výši trestu, zůstal uložený správní trest zachován v druhu a především i jeho výši. Nepřipustnost jedné z dílčích skutečností, které správní orgány hodnotily při úvaze o druhu a výši trestu, dle krajského soudu není v okolnostech projednávané věci natolik významná, aby mohla přivodit celkovou nezákonnost samotného výroku o trestu.

VII. Závěr a náklady řízení

56. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobkyní jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
57. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 15. listopadu 2024

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu